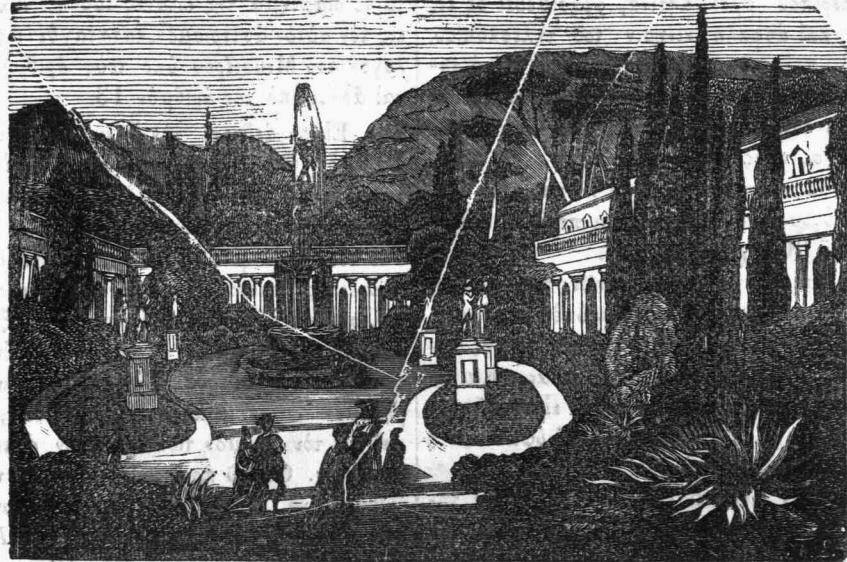

γαλείτερα διαστήματα, τὰ δποῖα δύναται ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου νὰ περιλάβῃ θέλουσι γίνει ἀντικείμενα σπουδῆς. Τέλος ἡ μυστηριώδης ἔκεινη κλάσις τῶν σωμάτων, τὰ δποῖα περικυκλοῦσι πλείστους δοτέρας πρώ-

του μεγέθους, καὶ τὰ δποῖα ὠνόμασταν Φωτοσφαῖρας δὲν θέλουσι χρύπτεσθαι πλέον, δὲν θέλουσι πλέον ἐκλείψεις ἀπὸ τῶν γειτόνων των.

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΑΓΡΟΚΗΠΙΟΥ ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ.

Τίς δὲν γνωρίζει, εἰς ἀκοῆς κἀν, τὴν Φλωρεντίαν, τὴν ἔνδοξον ταύτην τῆς Ἰταλίας πόλιν, ἥτις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦν ἡ πρωτεύουσα τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν σοφίαν. Αὕτη εἶναι ἡ πόλις τῶν Μεδίκων, ἡ πατρὶς τοῦ Δάντου, τοῦ Μακιαβέλλη καὶ τοσούτων ἄλλων ἔνδοξων τῆς Ἰταλίας ἀνδρῶν. Ἀλλὰ παρὰ τὰ πρώτην αὐτῆς πλεονεκτήματα, ἡ Τοσκάνη καὶ Ἰδίως ἡ Φλωρεντία, μετὰ τὴν Νεάπολιν, παριστᾶ τὰς ὡραιοτέρας καὶ ποικιλωτέρας φυσικὰς καλλονὰς.

Μία τῶν τοποθεσιῶν τῆς παριστᾶ ἡ ἀνωτέρω οἰκονογραφία μας, ἡ ξυλογραφηθεῖσα μετά τοσαύτης ἐντελείας ὑπὸ Ἐλληνικῆς χειρὸς. Ή τοποθεσία αὕτη λέγεται Villa del Castello, κειμένη σὺ μαχρὰν τῆς Φλωρεντίας, καὶ ἔχουσα ἐν μέσῳ δάνδρῳ, λαμπρὰς οἰκοδομὰς, καὶ εἰς ἄποψιν τὰς Ἀλπεis, ἐξωγραφήθη δὲ ὑπὸ τοῦ Γάλλου Κ. Joly, διτις ἔξεθηκε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἔκθεσιν τῶν 1845.

Ο ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ.

—ο—

Εἰσερχόμενός τις εἰς τὸν πορθμὸν τῷρ Δαρδανελίων (τὸν ἀρχαῖον Ἐλλησποντον), τὸν χωρίζοντα τὸ Αἴγαλον Πέλαιας (κοιν. ἀσπρηνὸν θάλασσαν ἀπὸ τῆς Προποντίδος, αἰσθάνεται ὅτι ἡ ναῦς βραδύτερον πλέει· τοῦτο δὲ ἔνεκα ριμάτων τὰ μέγιστα ἐν τῷ στενῷ τούτῳ βιαίων, καὶ ἀνέμων ἐναντίων, θαμὰ πνεόντων. Ἀλλ᾽ ἐν ᾧ τὸ πλοῖον ἐπιμόχθως παλαίεις κατὰ τῶν ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ κρημνιζομένων κυμάτων, ρίψωμεν βλέμμα ταχὺ εἰς τὰς δύθας· ποιητικαὶ ἀναμνήσεις, αἱ ἐν ταῖς προσαλευσίμοις αὐταῖς παραλίαις βρίσουσαι!

Εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ πορθμοῦ, τὰ βλέμματα τοῦ ταξιδιώμοντος φέρονται πρὸς δεξιά ἐπὶ τῆς πεδιά-

δος, ἐν ᾧ ποτε ὑψώθητο ἡ ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου Ὁμήρου ὑμνηθεῖσα πόλις, καὶ ὅπου περαίσταται πρὸς τὸν ὄρεοντα ἡ σειρὰ τοῦ ὄρους Ἰδης. Πρὸ πολλοῦ ἡ Τροία ζῇ μόνον εἰς τὰς ἔθνικὰς ἀναμνήσεις, καὶ μάτην ἥθελε τὶς ζητήσει, ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ἐδάφους, τὸ ἐλάχιστον ἴχνος. Μόνοι δύο τάφοι, κοινῶς καλούμενοι τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πητρόκλου, ταπεινοὶ γῆλοφοι, μεμονωμένοι εἰς τὰς ἔρημίας ταύτας, ἀναμιγνύσκουσι τὴν αἵματηράν πάλην . . . ήτις

«Πολλὰς εὐθύμους ψυχὰς Ἄθει προίκψεν.»

Απότερον εὑρίσκονται Σηστοῦ μέσον καὶ Αβύδου, τόποι μάρτυρες τῶν τε καταγυκτικῶν τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου ἔρωτῶν, καὶ τῆς μανίας τοῦ Πέρσου ἐκείνου Βασιλέως, διτις, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἀλαζονείας του, συνέλαβε τὴν παράφρονα ἰδέαν γα δεσμεύσῃ τὴν θαλασσαν.